

gavn for asylansøgeren, uanset om vedkommende får opholdstilladelse eller ej. Her vil vi gerne holde fast i, at det væsentligste for en god asylventetid er en kort sagsbehandlingstid, naturligvis kombineret med relevant indhold i hverdagen og med mulighed for særbehandling og hensyn til folk, som er ramt af traumer og sygdomme.

Den nettobesparelse, der ligger i lovforslaget, vil vi godt stille nogle spørgsmål til i løbet af udvalgsarbejdet. Vi ser nemlig gerne, at lidt flere penge bliver på området. Så vi har måske også nogle forslag til det.

Der er en lille udvidelse af adgangen til madpakkeordning, her også til børnefamilierne. Den udvikling vil vi følge for at se, hvilken konsekvens det så vil få, og også om det er godt eller skadeligt for børnene.

Der er en fremrykning af tidspunktet for indgivelse af ansøgning om humanitært ophold, sådan at der bliver en sideløbende sagsbehandling. Det forventer vi faktisk giver en afkortning af perioden.

Der er også en udvidet adgang til forskellige ting, f.eks. fingeraftryk og videregivelse af foto uden samtykke. Til nogle af de skærpelser har vi generelt den holdning, at vi skal være opmærksomme på, at selv om der kan fremsendes noget uden samtykke, så synes vi måske, at der som minimum skal være en orienteringspligt, så folk i det mindste ved, at tingene er fremsendt. Så det har vi nogle spørgsmål og måske også nogle ændringsforslag til.

Vi skal også yderligere have afdækket nogle af forholdene under udvalgsarbejdet, sådan at vi alle kan være trygge ved, at de skærpelser, der er her omkring fremsendelse og foretagelse af ting uden samtykke, ikke er en overtrædelse af andre regler, herunder bør vi sammenligne, om skærpelserne er i harmoni med de regler, der arbejdes med i vores nabolande.

Søren Krarup (DF):

Vi er på mange måder sympatisk stemt over for dette lovforslag. Det er godt at tvinge mennesker ind i en aktiv og virksom tilværelse, så de ikke forsumper i passivitet og ørkesløshed. Selvhjulpenshed er bedre end selvopgivelse, så langt er vi enige med lovforslaget.

Alligevel kan vi ikke frigøre os for den opfattelse, at lovforslagets grundlag som udlændingepolitikken i det hele taget bygger på en misforståelse. Man har efter vores mening grebet sagen galt an fra begyndelsen, og den omstændig-

hed, at vi nu sidder i suppedasen, skal ikke forhindre os i at pege på, hvad der har været galt.

Man har nemlig fra begyndelsen, dvs. fra den første efterkrigstid, lagt op til, at flygtninge gøres til indvandrere. Det lå i den flygtningekonvention af 1951, som opstillede betingelserne, men som vel at mærke var beregnet på en europæisk situation i forbindelse med Anden Verdenskrigs afslutning.

Den var ikke – og jeg gentager – ikke beregnet på den folkevandring, som vi har oplevet fra 1960'erne, hvor den tredje verdens befolkninger i store tal er søgt imod den vestlige verden på grund af overbefolkning og fattigdom. Dette havde flygtningekonventionen af 1951 ikke forudset, og det kunne den ikke behandle, idet den krævede ligestilling mellem borgere og flygtninge og således lagde op til, at flygtningene skulle kunne blive fastboende og dermed blive til indvandrere.

Men flygtninge er ikke og skal ikke gøres til indvandrere. En flygtning skal have asyl, dvs. et fristed, indtil flygtningen kan vende tilbage til sit hjemland. Flygtningen er her ikke permanent; flygtningen er her midlertidigt, og derfor skal asylansøgere naturligvis ikke integreres.

I realiteten er det begrebet permanent opholdstilladelse, der er suspekt. At indføre dette begreb i flygtningepolitik er at gøre flygtningepolitik til indvandrerpolitik. Vi indrømmer, at der opstår et problem, når flygtninge gennem flere år ikke kan komme hjem. Men vi fastholder den principielle kritik af begrebet permanent opholdstilladelse og mener, at det trods alt kan lade sig gøre at lade midlertidig opholdstilladelse strække sig over en lang periode.

KL 10.10

På denne baggrund er vi skeptiske over for talen om integration, når det handler om flygtninge, og derfor finder vi det forkert, at man f.eks. vil sætte asylansøgere til at lære dansk, for hermed er vi jo i fuld gang med at søge at gøre dem til indvandrere. Når man samtidig vil sætte dem i arbejde i samfundet uden for indkvarteringsstederne, så er man på samme måde i færd med at ændre deres status som flygtninge for i stedet at knytte dem så tæt til det danske samfund, at det – og det ser vi jo – volder smerte og opstandelse, når de ikke opnår permanent opholdstilladelse.

Nej, flygtninge skal være flygtninge og ikke indvandrere. Giv dem tryghed, mad, tøj, husly. Lad dem være aktive og virksomme på deres indkvarteringssted med de opgaver, der findes